

3. Superwizorem asystencji osobistej może być osoba, która posiada certyfikat superwizora pracy socjalnej lub:

- 1) wykształcenie wyższe z zakresu nauk społecznych, lub wykształcenie wyższe w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, oraz
- 2) 3-letnie doświadczenie zawodowe jako asystent osobisty.

4. Przed rozpoczęciem pracy superwizor asystencji osobistej jest obowiązany ukończyć szkolenie dla superwizorów asystencji osobistej.

5. Realizator przekazuje do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych sprawozdanie ze świadczenia asystencji osobistej za każdy kwartał w terminie do końca miesiąca następującego po zakończeniu danego kwartału.

6. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, wzór i sposób sporządzania rocznego raportu, o którym mowa w ust. 5, oraz sposób jego przekazywania, uwzględniając potrzebę zapewnienia kompletności i jednolitości informacji przekazywanej przez realizatorów oraz skutecznej realizacji zadań z zakresu asystencji osobistej finansowanych z budżetu państwa.

7. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy program i zakres godzinowy szkoleń dla użytkowników, koordynatorów i superwizorów asystencji osobistej oraz doradców wzajemnych oraz minimalne kwalifikacje osób prowadzących te szkolenia,
- 2) sposób realizacji superwizji,
- 3) sposób realizacji doradztwa wzajemnego

– mając na względzie konieczność zapewnienia właściwych relacji pomiędzy użytkownikiem a asystentem osobistym oraz zagwarantowania właściwej jakości i bezpieczeństwa świadczenia asystencji osobistej.

Rozdział 9

Zadania władz publicznych związane z asystencją osobistą

Art. 30. 1. Powiat jest obowiązany zapewnić asystencję osobistą, jeżeli użytkownik wybierze powiat jako realizatora.

2. Realizacja obowiązku zapewnienia asystencji osobistej należy do zadań zleconych powiatu z zakresu administracji rządowej.